

Hoe kan dat nou? Uiteindelijk verrijkt verdriet je leven... hoe kan dat nou?

Dit artikel schreef ik vanwege de boze en reacties van onbegrip die kwamen vanuit de kringen van ouders die een kind hebben verloren, in reactie op een artikel in BN / de Stem in december 2011, in de aankondiging van World Wide Candle Lighting.

In de Rondzendbrief ("het clubblad") van de Vereniging van Ouders van een Overleden Kind, waar Lonny en ik ook lid van zijn, is mijn artikel geplaatst, naast de reacties van andere ouders. Sommigen herkenden "het thema" en anderen hadden er weer helemaal niets mee.

Onderstaand het artikel integraal. Wanneer iemand wil reageren, dan mag dat altijd natuurlijk.

Uiteindelijk verrijkt verdriet je leven

Of niet? Of toch wel.....?

De zin uit het artikel in BN/De Stem van Florence Imandt, dat zij schreef na een interview met Jan de Zeeuw en Laurant van Dongen vanwege de voorbereidingen van onze groep contactouders voor een bijeenkomst in het kader van World Wide Candle Lighting van 11 december 2011, zou van mij kunnen zijn. Of toch weer niet?

Jawel, de uitspraak zou van mij kunnen zijn, maar hij verdient wel nuancering.

Alles wat ik in mijn leven heb meegemaakt dat benadert wat intensiteit betreft in de verste verte niet wat ons overkwam toen onze dochter Monique op 11 mei 2004 plots overleed op 28 jarige leeftijd.

In een klap kwam er een einde aan een heel uitdagend, vrolijk, sociaal, sportief leven vol liefde en betrokkenheid op andere mensen; ineens haar jonge leven weggevaagd, háár mooie toekomst weg en die van ons...?

Ook onze toekomst weg, zo leek het aanvankelijk, zo voelde het ook; géén belangrijke plek meer voor Monique in onze toekomst.

Intens verdrietig waren we, dat zal ieder duidelijk zijn, maar Lonny, haar zus Petra en ik krabbelden overeind met vallen en opstaan, van tijd tot tijd kijkend in de spiegel die goede vrienden, collega's en de huisarts ons voor hielden. Dit ging en

gaat nog steeds met ups en downs, en ook nog steeds niet altijd voor alle drie even “goed”.

Nou, waar blijft die verrijking dan? Hoe kan verdriet je leven verrijken?

Door het plots overlijden van Monique, bijna het enige probleem dat tot die tijd ons kleine gezinnetje trof, weet ik zeker dat wij “noodgedwongen” veranderd zijn, anders in het leven zijn komen staan, veel meer dan ooit betrokken op andere mensen die iets ernstigs of iets geweldigs overkomt, veel meer echt betrokken op collega's op het werk, op (nieuwe) vrienden en familieleden.

We relativeren de verworvenheden van het leven meer dan ooit; alles is toch betrekkelijk nu, nu we onze stralende dochter kwijt zijn?

Ik zou graag alles wat ik heb en verdien (en hoe ouder ik word hoe meer ik ga verdienen, terwijl het andersom had moeten zijn) direct willen ruilen voor de terugkeer van Monique, dat mag duidelijk zijn.

Het overlijden van Monique was de grootste verarming die ons kon treffen (om de formulering van het thema aan te houden), maar zij heeft van ons wel andere mensen gemaakt, zoals ik zojuist probeerde te beschrijven en ik ervaar die verandering als een verrijking.

En ik hou me ook vast aan het feit dat ik het gevoel heb dat Monique in de andere wereld “ongelooflijk” happy is, dat zij ook daar een groot sociaal netwerk heeft gevonden en dat zij ons altijd nabij zal zijn, ons nog steeds de hand blijft reiken als het nodig is.

Martien van Leeuwen